

Sygn. akt: II W 432/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSR Jacek Kulesza

Protokolant : Weronika Załęska

po rozpoznaniu w dniach 04.01.2017 r., 15.02.2017 r., sprawy przeciwko W. K., ur. (...) w W. synowi G. i M., z domu P.

obwinionego o to, że: w dniu 02 maja 2016 roku, ok. godz. 15.30 w K. na ul. (...) w bloku nr(...) dokonał uszkodzenia kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe do piwnicy poprzez jej przecięcie gdzie suma strat wyniosła 50 zł na szkodę A. K.,

tj. o wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.

orzeka:

1. Obwinionego W. K. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu wykroczenia, i za to na podstawie art. 124 § 1 k.w. skazuje go i wymierza mu karę grzywny w kwocie 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych;
2. Na podstawie art. 124 § 4 k.w. orzeka od obwinionego na rzecz A. K. obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody tj. kwoty 50 (pięćdziesiąt) złotych.
3. Na podstawie art. 82§ 3 kpw. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza obwinionemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie dnia 02.05.2016 r. przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny grzywnie w wysokości 200 zł. i uznaje, że orzeczona kara grzywnie pozostała do wykonania w wysokości 250 złotych.
4. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 45 złotych tytułem opłaty oraz 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Sygn. akt II W 432/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodnego zgromadzonego w sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Lokal mieszkalny nr (...) stanowiący odrębną nieruchomość, położony w budynku wielomieszkaniowym nr (...) przy ul. (...) w K. wraz przynależnymi do niego prawami uprzednio należał do W. K.. Ten, nabywając opisany lokal nabył również prawo użytkowania przynależnego do tego lokalu pomieszczenia piwnicznego. Umową sprzedaży z dnia 26 października 2009 r. sporządzoną w formie aktu notarialnego za numerem Rep A numer (...) w Kancelarii Notarialnej w W. przed notariuszem E. M. przedmiotowy lokal mieszkalny wraz z udziałem związanym z tym lokalem stanowiącym 4/100 części prawa użytkowania wieczystego działki gruntu na której posadowiony jest budynek wielomieszkaniowy oraz w tej samej części prawo współwłasności części wspólnych budynku i urządzeń, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali sprzedany został przez W. K. małżonkom J. i M. K. (k. 15-18 - kserokopia wypisu aktu notarialnego Rep. A Nr (...), k. 24 - 25 kserokopia wypisu z księgi wieczystej nr (...)). Następnie wyrokiem z dnia 22 lutego 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt I C 619/11 Sąd Rejonowy w W. nakazał m. in. W. K. opuszczenie, opróżnienie i wydanie powodom M. K. i J. K. opisanego powyżej lokalu mieszkalnego (k. 19 -

kserokopia wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt I C 619/11, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności). W związku z powyższym w dniu 6 maja 2015 r. przeprowadzona została eksmisja z lokalu mieszkalnego nr (...) (k. 22 – protokół z eksmisji). Użytkownikiem tegoż lokalu od 21 maja 2015 r. jest córka nabywców A. K. (k. 13 - zeznania świadka A. K.). W. K. opuścił przedmiotowe mieszkanie jednakże nie udostępnił właścicielom użytkowanej przez niego piwnicy zaprzeczając jakoby ona również była przedmiotem sprzedaży. M. K. natomiast zapewniony został przez Prezesa Spółdzielni Mieszkaniowej o przynależności do tego mieszkania piwnicy, która wskazana została nabywcom i od której otrzymali oni klucze. W. K. został poinformowany o powyższym jednak w dalszym ciągu utrzymywał, że piwnica nie była przedmiotem sprzedaży i nie zamierza jej udostępnić. Kolejne próby polubownego rozwiązania sporu w przedmiocie opróżnienia i udostępnienia obecnym właścicielom piwnicy nie odniosły rezultatu wobec czego M. K. usunął kłódkę umieszczoną przez W. K. i zastąpił ją inną (k. 28v. – 29 – zeznania świadka M. K.).

Następnie w dniu 2 maja 2016 r., około godziny 15.30 W. K. udał się pod drzwi przedmiotowego pomieszczenia piwnicznego i dokonał uszkodzenia należącej do A. K. kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe poprzez jej przecięcie. Wezwani pod wskazany adres, gdzie miało dość do włamania do piwnicy funkcjonariusze Policji zastali na miejscu zdarzenia W. K., który zapytany o kłódkę zabezpieczającą owe drzwi do piwnicy przekazał rozcięty przedmiot policjantowi (k. 5 – 8 - protokół oględzin, k. 9 – 11 protokół zatrzymania rzeczy).

Wartość uszkodzonego mienia wyniosła 50 zł.

Obwiniony W. K. w toku prowadzonego w sprawie postępowania wyjaśniającego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym wyjaśnił, że użytkuje przedmiotową piwnicę od 1993 r. i w jego ocenie nie była ona przedmiotem sprzedaży objętym aktem notarialnym Rep. A Nr (...) z dnia 26 października 2009 r., a więc w dalszym ciągu czuje się jej użytkownikiem i nie zamierza przekazywać tego pomieszczenia K. (k. – 37 – wyjaśnienia obwinionego).

Podczas rozprawy głównej obwiniony podtrzymał złożone uprzednio wyjaśnienia i ponownie przyznając się do przecięcia kłódki. Dodał, że zrobił to ponieważ w piwnicy znajdowały się jego rzeczy (k. 71v. – 73 – wyjaśnienia obwinionego).

Sąd zważył, co następuje.

Obwiniony chociaż nie czuje się winny i uważa, że miał prawo do zachowania objętego zarzutem jednoznacznie przyznał, że uszkodził kłódkę celem dostania się do wnętrza pomieszczenia piwnicznego a zatem jego wina i okoliczności popełnienia tego czynu zdaniem Sądu nie budzą wątpliwości. W. K. opisał zarówno fakt uszkodzenia wskazanego przedmiotu, motyw swojego działania a także okoliczności zdarzenia. Sąd nie miał zatem podstaw aby kwestionować prawdziwość jego wyjaśnień w zakresie w jakim przyznał się do zarzucanego mu czynu oraz opisał okoliczności zdarzenia. W tej części wyjaśnienia obwinionego są logiczne, spójne i korespondują z pozostałym zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym oraz ustaleniami poczynionymi przez Sąd. Sąd nie podzielił jednak twierdzeń obwinionego odnośnie przysługującego mu prawa do użytkowania pomieszczenia piwnicznego. Fakt bowiem, że W. K. użytkował przedmiotową piwnicę od 1993 r. i w dalszym ciągu przetrzymuje w jej wnętrzu swoje rzeczy nie przesadza w żadnej sposób o tym, iż przysługuje mu jakiegokolwiek prawo do korzystania z niej w chwili obecnej. Obwiniony winien zdawać sobie sprawę także dlatego, że był wielokrotnie informowany o konieczności wydania pomieszczenia przez nabywcę oraz o stanowisku Spółdzielni Mieszkaniowej w tej kwestii. Szczegółowe rozważania jednak dotyczące własności przedmiotowego pomieszczenia piwnicznego i prawa do jego użytkowania nie są przedmiotem niniejszej sprawy i ewentualnie winne być podejmowane na gruncie norm prawa cywilnego. Na marginesie można jednak wskazać, że jak przyznał sam obwiniony prawo użytkowania tej piwnicy nabył wraz z własnością lokalu mieszkalnego nr (...), zatem logicznym było przeniesienie tego prawa wraz z przeniesieniem własności tegoż lokalu mieszkalnego. Co więcej rzeczą oczywistą jest, że piwnica jako pomieszczenie przynależne nie może być samodzielnym przedmiotem obrotu i choć mimo, iż nie została wyszczególniona w akcie notarialnym Rep (...) należy uznać, iż prawo do korzystania z niej wynika z „udziału wynoszącego 4/100 prawa własności części wspólnych budynku i urządzeń, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali”.

Brak było podstaw aby kwestionować wiarygodności zeznań świadków A. K. (k. 13 - 14, k. 73v. – 74v. – zeznania świadka A. K.) i M. K. (k. 28v.-29v., k. 95-97 – zeznania świadka M. K.). Nie byli oni co prawda bezpośrednimi świadkami uszkodzenia kłódki ale opisali przebieg wieloletniego konfliktu pomiędzy nimi a W. K. oraz okoliczności przedmiotowego zdarzenia. Świadek A. K. wskazała nadto, że uszkodzona kłódka była jej własnością i, że zabezpieczyła nią drzwi do piwnicy dwa dni przed zdarzeniem, przy czym jej wartość wynosiła około 50 zł. Zeznania obojga wymienionych powyżej świadków są spójne, logiczne i konsekwentne, a nadto korespondują ze sobą oraz z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Autentyczność zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych, nie była przedmiotem zarzutów stron. Z tych względów Sąd nie podważył ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Mając na względzie powyższe rozważania w kontekście analizy materiału dowodowego ocenianego swobodnie, zdaniem Sądu nie budzi żadnych wątpliwości, że obwiniony W. K. popełnił wykroczenie opisane w art. 124 § 1 k.w.

Powołane wykroczenie popełnia ten, kto cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Uszkodzenie rzeczy polega na takim na nią oddziaływaniu, które zmniejsza jej wartość (tak M. Bojarski, w: M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń, 2016, s. 915; M. Szwarczyk, w: T. Bojarski, Kodeks wykroczeń, 2015, s. 491). Wspomniane oddziaływanie może polegać na zmianie wyglądu zewnętrznego rzeczy lub jej kształtu, bądź też przez naruszenie całości rzeczy (tak M. Zbrojewska, w: T. Grzegorzczak, Kodeks wykroczeń, 2013, s. 580). Przedmiotem zaś czynności wykonawczej komentowanego wykroczenia jest "cudza rzecz".

Analiza treści wyjaśnień W. K. oraz zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie pozostawia wątpliwości, że obwiniony dokonał rozcięcia kłódki należącej do A. K., zabezpieczającej drzwi do pomieszczenia piwnicznego, celem dostania się do jego wnętrza, a zatem swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona wskazanego powyżej wykroczenia. Nadmienić przy tym trzeba, że w sprawie niniejszej Sąd uznał, iż obwiniony nie ma prawa korzystać z przedmiotowej piwnicy, a jej użytkownikiem jest A. K.. Jednocześnie należy wskazać, iż obwiniony bezsprzecznie uszkodził kłódkę należącą do A. K., która zabezpieczała drzwi do tejże piwnicy. Zatem w przedmiotowej sprawie ustalenie komu przysługuje prawo do owej piwnicy ma znaczenie drugorzędne wpływające jedynie na ocenę zachowania obwinionego i wymiaru kary.

Na marginesie należy również dodać, że kwota 50 zł podana przez A. K. jako wartość szkody w ocenie Sądu rzeczywiście odzwierciedla realną wartość przedmiotowej szkody i stosownie do treści art. 124 § 1 k.w. w zw. z § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 r. nie przewyższa kwoty 462,50 zł.

Wymierzając obwinionemu karę za popełnione wykroczenie Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w art. 33 k.w., przy określeniu wysokości kary grzywny bacząc ponadto na treść art. 24 § 3 k.w.

W ocenie Sądu kara ta jest adekwatna zarówno do stopnia zawinienia sprawcy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Zdaniem Sądu wymiar kary, który oscyluje w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, jest wystarczający dla realizacji celów kary, a w szczególności zapobiegnie popełnieniu przez oskarżonego innych przestępstw w przyszłości. Nadto, orzeczona kara osiągnie swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania, poprzez stworzenie wśród obywateli świadomości nieopłacalności popełniania przestępstw polegających na uszkadzaniu cudzego mienia oraz nieuchronności grożącej kary. Limitująco na wymiar kary wpłynęła stosunkowo niewielka wysokość szkody. Z kolei okolicznością obciążającą jest bez wątpienia motywacja obwinionego. M. K. wielokrotnie zwracał się do W. K. o opróżnienie przedmiotowego pomieszczenia piwnicznego i o jego wydanie, pod rygorem usunięcia znajdujących się tam rzeczy i wymiany kłódki co obwiniony notorycznie ignorował. Co więcej zachowanie W. K. towarzyszące popełnieniu przedmiotowego wykroczenia w ocenie Sądu nacechowane było złośliwością i nieustępliwością. Zdaniem Sądu motywacja wskazywana przez obwinionego, która determinowała jego zachowanie nie zasługuje na uwzględnienie o czym była mowa wyżej. Podkreślić należy, iż obwiniony nie wykonał dobrowolnie

wyroku eksmisyjnego, a jego dalsze działanie będące przedmiotem niniejszego postępowania było konsekwencją tej postawy. Zatem wymiar kary musi uwzględniać powyższe okoliczności, poprzez uświadomienie obwinionemu naganności jego zachowania.

Mając na względzie powyższe okoliczności za przypisany czyn z art. 124 § 1 k.w. Sąd wymierzył obwinionemu karę 450 zł grzywny jako najbardziej adekwatną do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego wykroczenia. Kara taka, zdaniem Sądu, spełni swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego. Podkreślić należy, że wykroczenie popełnione przez W. K. zagrożone jest karą grzywny w kwocie do 5.000 zł. Wobec powyższego orzeczona kara nie może zostać uznana za nadmiernie surową. Co więcej, wobec deklarowanych zarobków obwinionego, wynoszących około 1000 EURO miesięcznie, kara niższa cechowałaby się zbytnią łagodnością, wskazując w ten sposób na pobłażliwość Sądu wobec popełnionego wykroczenia. Kara grzywny w kwocie niższej nie stanowiłaby odczuwalnej dolegliwości dla samego W. K., co budziłoby ryzyko powstania u niego fałszywego poczucia bezkarności oraz przyzwolenia na popełnienie podobnych wykroczeń w przyszłości.

Na poczet orzeczonej kary grzywny Sąd zaliczył obwinionemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 2 maja 2016 r., i po przyjęciu, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny grzywnie w wysokości 200 zł uznał, że orzeczona kara grzywny pozostała do wykonania w wysokości 250 zł. Jak wynika z post. z dnia 6 maja 2016 r. (k. 33) postępowanie w sprawie kradzieży z włamaniem (w której początkowo został zatrzymany obwiniony k. 3) zostało umorzono, zaś skierowane zostało postępowanie o wykroczenie, zatem okres zatrzymania należało zaliczyć w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze wysokość strat poniesionych przez A. K. w związku z popełnieniem przedmiotowego wykroczenia Sąd na podstawie art. 124 § 4 k.w. orzekł od obwinionego na rzecz A. K. obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody, tj. kwoty 50 zł.

Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zwolnienia obwinionego z kosztów postępowania w niniejszej sprawie. Należy pamiętać, że instytucja opisana w treści art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. ma wyjątkowy charakter. Zasadą jest natomiast, że to obwiniony ponosi zryczałtowane koszty postępowania oraz opłatę zwłaszcza, że koszty te powstały w związku z zachowaniem obwinionego, które stanowiło przyczynę wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w niniejszej sprawie. Sytuacja rodzinna i majątkowa obwinionego pozwala mu na ich poniesienie i wobec wysokości osiąganych dochodów pokrycie kosztów sądowych w łącznej wysokości 145 zł nie będzie stanowić dla niego zbyt uciążliwej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.